

2 Ιουλίου 2014

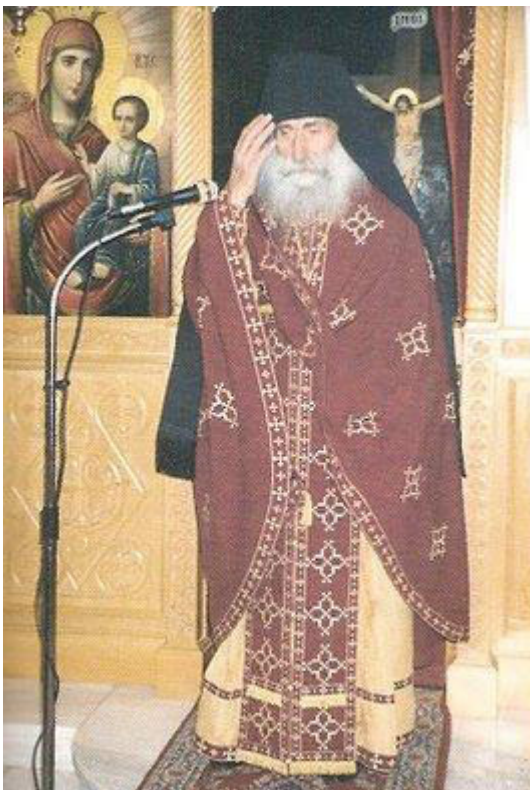
Ο Επικήδειος λόγος στο Γέρ. Ευσέβιο Γιαννακάκη (1910 - 1995)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Πλάι στο ιερό του Καθολικού εναποτέθηκε το σεπτό σκήνωμα του, για ν' αναπαυθεί από τους κόπους του.

Παραθέτουμε στη συνέχεια το επικήδειο λόγο του Σεβ. Μητροπολίτου κ. κ. Αμβροσίου:

«Στη φοβερή δοκιμασία του σεισμού και της εξ αυτού καταστροφής, Σεβασμιώτατοι εν Χριστώ αδελφοί και Πατέρες, προστίθεται ήδη μια ακόμη δοκιμασία στη Μητρόπολη μας. Μια πνευματική δοκιμασία, πού μας συγκλονίζει εσωτερικά.

»Ο σεισμός άφησε πίσω του νεκρούς, τραυματίες, χήρες, ορφανά και ερείπια. Αυτή την ώρα χρειάζονται οι άνθρωποι του Θεού, για να είναι παρηγοριά σ' αυτούς πού επλήγησαν από τη σφοδρά επίθεση του σεισμού.

Φωτο:liveinternet.ru

»Αυτή την ώρα πού χρειαζόμαστε τον π. Ευσέβιο, για να γαληνεύει την ψυχή μας, για να μας ενώνει με τον Θεόν, για να μας μεταφέρει την Χάριν Του μέσα από ένα αμόλυπτο αγωγό, πού ήταν ο ίδιος, αυτή την ώρα έχουμε την πρόσθετη δικιμασία. Απορφανιζόμεθα. Στερούμεθα τον Γέροντα, τον Πατέρα, τον Πνευματικό. Τον στερείται η Μονή προεχόντως, η επαρχία μας, η Μητρόπολις, ο Επίσκοπος και όλοι εκείνοι οι οποίοι ήρχοντο εδώ, για να πάρουν συμβουλήν, άφεισιν και αγιασμόν εις την ψυχήν τους. Ορφανεύουμε σήμερα... «Ετσι θέλησε ο Θεός... Ως τω Κυρίω έδοξε, ούτω και έγένετο. Εϊη το «Όνομα Κυρίου εύλο-γημένον από του νύν και έως του αιώνος».

»Σήμερα επισφραγίζεται -καί ζητώ την επιείκειάν σας να αναφερθώ σε προσωπικά βιώματα- σήμερα επισφραγίζεται μία σχέσις προσφοράς και αντιδόσεως με τον σεβαστό πατέρα Ευσέβιο.

»Τον γνώρισα το έτος 1956, λήγοντος του '56, όταν ως πρωτοετής φοιτητής της Θεολογικής Σχολής έζησα εις την περιοχήν των Αμπελοκήπων σε εκκλησιαστικό

χριστιανικό φοιτητικό οικοτροφείο, και εκεί κοντά ήταν το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο. Έζησα την εμπειρία του εκκλησιασμού στο υπόγειο του Νοσοκομείου, στη συμβολή δύο διαδρόμων, όπου επήγγυτο ένα πρόχειρο Θυσιαστήριο και όπου εκεί ο π. Ευσέβιος τελούσε την αναίμακτο Μυσταγωγία.

»Υπήρχαν πολλές εκκλησίες στην Αθήνα, με ωραίες χορωδίες, με άνεση, αν θέλετε με ωραίο κήρυγμα, αλλά πολύ συχνά, τις πιο πολλές φορές, τα βήματα μου ωδηγούντο στο Ιπποκράτειο, στο διάδρομο, στο υπόγειο του νοσοκομείου, έξω από το ακτινολογικό. Εκεί, πού -άς κάνω μια εξομολόγηση- δεν με ευχαριστεί η ατμόσφαιρα, γιατί, όταν μπαίνω σ' ένα νοσοκομείο, με πειράζει, με στενοχωρεί η οσμή του νοσοκομείου. Παρά ταύτα ο π. Ευσέβιος ήταν η οσμή της Χάριτος του Θεού. Και εκεί, στα βήματα εκείνα τα νεανικά, τα κρίσιμα, ο π. Ευσέβιος έμεινε στην καρδιά μου ένα ιερό σύμβολο, πού με σαγήνευε και με ενέπνεε.

»Πέρασαν τα χρόνια. Και μετά από τριάντα περίπου χρόνια, ο π. Ευσέβιος ερχόταν σε μένα. Με την ευπλαχνία του Θεού βρίσκομαι Επίσκοπος στον τόπο αυτό και εκείνος ζητούσε Μοναστήρι. Και είχα την ευκαιρία να έλθωμε από τη σχέση της πνευματικής προσφοράς, πού εκείνος έκανε σ' έμένα, στην αντίδοση. Του προσέφερα. Τί του προσέφερα όμως; Ένα κτίριο να κατοικήσει· μια Μονή να τη στολίσει· ένα τόπο να τον αγιάσει. Του προσέφερα, εδώ στη Μητρόπολη, ένα αχυρώνα, ένα στάβλο, ένα ερείπιο. Τούτο το Μοναστήρι ήταν ερείπιο. Το μόνο πού είχε, ήταν ο «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, πού σκεπάζει με τη Χάρη του τον τόπο αυτό, και ένας γέροντας μοναχός, ο π. Βενιαμίν, πού έκαιγε ακατάπαυστα εδώ το καντήλι στον Άγιο.

»Και ήταν αχυρώνας το Μοναστήρι, ήταν ερείπιο. Όταν για πρώτη φορά λειτουργήσαμε εδώ, στις 8 Μαΐου του 1987, μετά την αναγγελία της εγκαταστάσεως μιας νέας Αδελφότητας μοναστικής, δεν υπήρχε κάθισμα να καθίσουμε, ποτήρι να πιούμε νερό, φλυτζάνι να πάρουμε ένα καφέ. Ήταν όλα τόσο ερειπωμένα. Αυτό ήταν πού του προσφέραμε.

»Έν πάση περιπτώσει, η πνευματική σχέση πού υπήρχε, συνεχίσθηκε. Και ήταν εκείνος πού σκέπαζε όχι μόνο τον τόπο, αλλά και τη Μητρόπολη και τον Επίσκοπο. Σήμερα αυτή η σχέση επισφραγίζεται, καθώς επιτελούμε αυτό το ύστατο χρέος. Και ολοκληρώνεται, γιατί εκείνος πορεύεται στον ουρανό. Δεν έχει ανάγκη από τίποτε ανθρώπινο, από καμιά προσφορά, καμιά παρηγοριά ανθρώπινη. Πορεύεται για να πάρει τον μισθό του καλού εργάτου. Θέλω από τη θέση αυτή να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου έκ μέρους όλων εκείνων πού από το Αίγιο, από την περιοχή του και από μακρινές αποστάσεις, και από το εξωτερικό ήρχοντο εδώ, για να αγιασθούν κάτω από το δικό του πετραχήλι. Θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη της τοπικής Εκκλησίας, για όσα έδωσε ο ίδιος εδώ, σ' αυτά τα λίγα χρόνια πού

έμεινε κοντά μας.

»Και τελειώνοντας θέλω να πώ, ότι ο π. Ευσέβιος φεύγει, αλλά μας αφήνει ένα μήνυμα και ένα μάθημα, ένα σύμβολο. Πάντοτε τον είχα στην καρδιά μου ως το σύμβολο της ταπεινοφροσύνης. Ήταν ο ταπεινός άνθρωπος, πού όταν τον έβλεπες, σε καθήλωνε. Ταπείνωνε τον εαυτόν του και τον εκατέβαζε πολύ χαμηλά. Και μέσα σ' αυτή την κίνηση ήταν όλο το μεγαλείο της ψυχής του.

»Πάντοτε μιλούσε μέσα μου ως το σύμβολο το ζωντανό, το σύμβολο του ταπεινού κληρικού, του ταπεινού ανθρώπου, του ταπεινού εργάτου· και ύστερα του ακαταπόνητου. Πήγαινε στην Αθήνα να δεχθεί την εξομολόγηση των πνευματικών του τέκνων, και μετά από τον κόπον της ημέρας ταξίδευε, ήρχετο στο Μοναστήρι, για να κάνει την Αγρυπνία και να τραβήξει την ακολουθία μέχρι το πρωί. Πόσες φορές δεν τον παρακαλούσα να μην κάνει αυτές τις υπερβολές, αλλά δεν άκουγε, γιατί άκουγε τον επουράνιο Αρχιεπίσκοπο και Αρχιερέα των καρδιών μας.

»Ήταν το σύμβολο της ταπεινοφροσύνης, της αμόλυντης αγάπης και της εργατικότητας.

»Τί κρίμα πού σε μια τέτοια ώρα, πού τον έχουμε όλοι ανάγκη, ο Θεός τον παίρνει από κοντά μας! Αλλά εμείς εδώ έχουμε μια παρηγοριά. Κηδεύουμε έναν Άγιο. Και οι Άγιοι δεν εγκαταλείπουν ο,τι έφτιαξαν, ο,τι ηγάπησαν, ο,τι υπηρέτησαν. Με αυτή τη σκέψη γλυκαίνεται ο πόνος της ψυχής μας. Και δεν έχουμε παρά να ευχηθούμε να είναι κοντά μας, ασπίδα και προστασία στη Μονή, στη Μητρόπολη, στα πνευματικά του παιδιά, στον τόπο μας ολόκληρο. Αμήν».

Ο τάφος του, σέμνωμα της Μονής, αποτελεί πηγή ευλογίας, παρακλήσεως και ιαμάτων τόσο για τα πνευματικά του τέκνα, όσο και για όλους εκείνους πού προσέρχονται εκεί να ζητήσουν την μεσιτεία του.

Μετά την κοίμηση του αμέτρητα είναι τα σημεία πού δείχνουν ότι ο όσιος Γέροντας βρήκε μεγάλη παρηγορία ενώπιον του Κυρίου. Οι μοναχές αλλά και οι προσκυνητές ομολογούν ότι η ευλογία και η παρουσία του μακαριστού Γέροντα είναι έντονα αισθητές στη Μονή.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ